

মধুবন

“ঐশ্বৰীয় স্নেহ - জীৱন পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ”

আজিৰ স্নেহ সাগৰে নিজৰ স্নেহী সন্তানসকলৰ সৈতে মিলন উদযাপন কৰিবলৈ আহিছে। পিতা আৰু সন্তানসকলৰ স্নেহে বিশ্বক স্নেহৰ সূত্ৰত বান্ধি আছে। যেতিয়া স্নেহৰ সাগৰ আৰু স্নেহ সম্পন্ন নদীবোৰৰ মিলন হয় তেতিয়া স্নেহ ভৰা নদীও পিতাৰ সমান মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰ হৈ যায়। সেয়েহে বিশ্বৰ আত্মাসকলে স্নেহৰ অনুভৱেৰে স্বতঃ সমীপত আহি আছে। পবিত্ৰ প্ৰেম বা ঐশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ স্নেহেৰে যিমানেই অচিন আত্মা নহওঁক, বহুত সময়ৰ পৰা পৰিয়ালৰ স্নেহৰ পৰা বঞ্চিত পাথৰৰ সমান হৈ যোৱা আত্মা নহওঁক কিন্তু এনেকুৱা পাথৰৰ সমান আত্মাসকলেও ঐশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ স্নেহত গলি পানী হৈ যায়। এয়া হ'ল ঐশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ স্নেহৰ চমৎকাৰ। যিমানেই নিজক নিলগাই নাৰাখক কিন্তু ঐশ্বৰীয় প্ৰেমে চুম্বকৰ দৰে স্বতঃ সমীপত লৈ আহে। ইয়াক কোৱা হয় ঐশ্বৰীয় স্নেহৰ প্ৰত্যক্ষ ফল। যিমানেই কোনোৱে নিজক বেলেগ ৰাস্তাৰ বুলি নামানক কিন্তু ঐশ্বৰীয় স্নেহে সহযোগী কৰি তুলি "পৰস্পৰ এক হওঁ" আগবঢ়াৰ সূত্ৰত বান্ধি দিয়ে। এনেকুৱা অনুভৱ কৰিলা নহয়।

স্নেহে প্ৰথমে সহযোগী কৰি তোলে, সহযোগী কৰোঁতে কৰোঁতে স্বতঃ সময়ত সকলোকে সহজযোগীও কৰি তোলে। সহযোগী হোৱাৰ লক্ষণ হ'ল - আজি সহযোগী হয়, কাইলৈ সহজ-যোগী হৈ যাব। ঐশ্বৰীয় স্নেহ পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ হয় অথবা জীৱন-পৰিৱৰ্তনৰ বীজ স্বৰূপ হয়। যিসকল আত্মাত ঐশ্বৰীয় স্নেহৰ অনুভূতিৰ বীজ পৰি যায়, এই বীজে সহযোগী হোৱাৰ বৃক্ষ স্বতঃ উৎপত্তি কৰি থাকিব আৰু সময়ত সহজযোগী হোৱাৰ ফল দেখা যাব কিয়নো পৰিৱৰ্তনৰ বীজে ফল নিশ্চয় দিয়ে। কেৱল কোনোবাতো ফল সোনকালে ওলায় কোনোবাতো ফল সময়ত ওলায়। চাৰিওফালে চোৱা, তোমালোক সকলো মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰ, বিশ্ব-সেৱাধাৰী সন্তানসকলে কি কাৰ্য কৰি আছে? বিশ্বত ঐশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ স্নেহৰ বীজ সিঁচি আছে। য'লৈকে যোৱা - লাগিলে কোনোবা নাস্তিক হওঁক বা আস্তিক হওঁক, পিতাক নাজানকেই, নামানকেই, কিন্তু ইমানখিনি নিশ্চয় অনুভৱ কৰে যে এনেকুৱা ঐশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ প্ৰেম যি তোমালোক শিৱবংশী ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ পৰা পোৱা যায়, এয়া আন ক'তো পোৱা নাযায় আৰু এইটোও মানে যে এই স্নেহ বা প্ৰেম সাধাৰণ নহয়, এয়া অলৌকিক প্ৰেম হয় বা ঐশ্বৰীয় স্নেহ হয়। তেন্তে আপকীয়াকৈ নাস্তিকৰ পৰা আস্তিক হৈ গ'ল নহয় জানো। ঐশ্বৰীয় প্ৰেম হয়, তেন্তে সেয়া ক'ৰ পৰা আহিল? কিৰণে সূৰ্যক স্বতঃ সিদ্ধ কৰে। ঐশ্বৰীয় প্ৰেমে, অলৌকিক স্নেহে, নিস্বার্থ স্নেহে স্বতঃ দাতা পিতাক সিদ্ধ কৰেই। আপকীয়াকৈ ঐশ্বৰীয় স্নেহৰ প্ৰেমৰ দ্বাৰা স্নেহৰ সাগৰ পিতাৰ সৈতে সম্বন্ধ গঢ়ি উঠে কিন্তু এইটো নাজানে কিয়নো বীজ প্ৰথমে গুপ্ত হৈ থাকে, বৃক্ষ স্পষ্ট দেখা যায়। গতিকে ঐশ্বৰীয় স্নেহৰ বীজে সকলোকে সহযোগী তথা সহজযোগী, প্ৰত্যক্ষ ৰূপত সময় অনুযায়ী প্ৰত্যক্ষ কৰাই আছে আৰু কৰাই থাকিব। তেন্তে সকলোৱে ঐশ্বৰীয় স্নেহৰ বীজ সিঁচাৰ সেৱা কৰিলা। সহযোগী কৰি তোলাৰ শুভভাৱনা আৰু শুভকামনাৰ বিশেষ দুটি পাতো প্ৰত্যক্ষ ৰূপত দেখিলা। এতিয়া এই ডাল বৃদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰি প্ৰত্যক্ষ ফল দেখুৱাব।

বাপদাদাই সকলো সন্তানৰ ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ সেৱা দেখি হৰ্ষিত হয়। ভাষণ দিওঁতা সন্তানেই হওঁক বা স্থূল সেৱা কৰোঁতা সন্তানেই হওঁক - সকলোৰে সহযোগৰ সেৱাৰে সফলতাৰ ফল প্ৰাপ্ত হয়। পহৰা দিওঁতাই হওঁক বা বাচন চোৱা-চিতা কৰোঁতাই হওঁক কিন্তু যিদৰে পাঁচোটি আঙুলিৰ সহযোগেৰে কিমান শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য, বিশাল কাৰ্য সহজে হৈ যায়, সেইদৰে প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ সন্তানৰ সহযোগেৰে যিমান ভাবিছিল যে এনেকুৱা হ'ব, সেই ভবাতকৈ হাজাৰ গুণ বেছি সহজে কাৰ্য হৈ গ'ল। এয়া কাৰ চমৎকাৰ বাৰু? সকলোৰে। যি কাৰ্যতেই সহযোগী হ'ল - চাফ-চিকুন কৰি ৰাখিলে, মেজ পৰিষ্কাৰ কৰিলে কিন্তু সকলোৰে সহযোগৰ পৰিণাম সফলতা হয়। এই সংগঠনৰ শক্তি মহান হয়। পিতাই চাই আছিল - কেৱল মধুৱনলৈ অহা সন্তানসকলেই নহয়, কিন্তু যিসকল সাক্ষাৰতো নাছিল, চাৰিওফালৰ ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ, দেশৰে হওক বা বিদেশৰে হওক - সকলোৰে মনৰ শুভ ভাৱনা আৰু শুভ কামনাৰ সহযোগ আছিল। এই সকলো আত্মাৰ শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ দুৰ্গই আত্মাসকলক পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। অৱশ্যে নিমিত্ত শক্তিসকলো আছিল, পাণ্ডৱো আছিল। নিমিত্ত সেৱাধাৰী বিশেষ প্ৰত্যেক কাৰ্যত হয়েই, কিন্তু বায়ুমণ্ডলৰ দুৰ্গ সকলোৰে সহযোগেৰেই গঢ়ি উঠে। নিমিত্ত হোৱা সন্তানসকলকো বাপদাদাই শুভেচ্ছা জনায়, কিন্তু সকলোতকৈ বেছি শুভেচ্ছা সকলো সন্তানৰ প্ৰতি। পিতাক সন্তানসকলে কি শুভেচ্ছা জনাব কিয়নো

পিতাতো অব্যক্ত হৈ গ'ল। ব্যক্তততো সন্তানসকলক নিমিত্ত কৰালে সেয়েহে বাপদাদাই সদায় সন্তানসকলৰে গীত গায়। তোমালোকে পিতাৰ গীত গোৱা, পিতাই তোমালোকৰ গীত গায়।

যি কৰিলা, বহুত ভাল কৰিলা। ভাষণ দিওঁতাসকলে ভাল ভাষণ দিলে, মঞ্চ সজোৱাসকলে মঞ্চ ভালকৈ সজালে, আৰু বিশেষ যোগযুক্ত ভোজন তৈয়াৰ কৰোঁতাসকল, খুৱাওঁতাসকল, পাচলি কাটোঁতাসকল আছিল। প্ৰথম আধাৰতো হৈছে পাচলি কাটে। পাচলি নাকাটিলে ভোজন কি ৰাশ্বিব? সকলো বিভাগৰ সকলোৱে সকলো প্ৰকাৰৰে সেৱাৰ নিমিত্ত হ'ল। শুনালাওঁ নহয় - যদি চাফ-চিকুন কৰাসকলে চাফ-চিকুন নকৰে তেতিয়াও প্ৰভাৱ নপৰে। প্ৰত্যেকৰে চেহেৰা ঈশ্বৰীয় স্নেহ সম্পন্ন নহ'লে তেন্তে সেৱাৰ সফলতা কেনেকৈ হ'ব। সকলোৱে যিয়েই কাৰ্য কৰিলে, স্নেহ ভৰাই কৰিলে সেয়েহে তেওঁলোকৰ মাজতো স্নেহৰ বীজ পৰিল। উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে কৰিলে, সেইবাবে তেওঁলোকৰ মাজতো উৎসাহ-উদ্দীপনা থাকিল। ভিন্নতা থকা সত্ত্বেও স্নেহৰ সূত্ৰৰ কাৰণে একতাৰে কথোপকথন চলি থাকিল। এয়া বায়ুমণ্ডলৰ ছত্ৰছায়াৰ বিশেষত্ব আছিল। বায়ুমণ্ডল ছত্ৰছায়া হৈ যায়। গতিকে ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত থকাৰ কাৰণে যেনেকুৱা সংস্কাৰৰে নহওক স্নেহৰ প্ৰভাৱত সমাহিত হৈ আছিল। বুজিলা? সকলোৰে ডাঙৰতকৈ ডাঙৰ দায়িত্ব আছিল। সকলোৱে সেৱা কৰিলে। যিমানহে তেওঁলোকে বেলেগ কিবা ক'ব খোজে, তথাপিও বায়ুমণ্ডলৰ বাবে ক'ব নোৱাৰে। মনত কিবা ভাবিলেও কিন্তু মুখেৰে প্ৰকাশিত হ'ব নোৱাৰে কিয়নো প্ৰত্যক্ষ ৰূপত তোমালোক সকলোৰে জীৱনৰ পৰিৱৰ্তন দেখি তেওঁলোকৰো পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰেৰণা স্বতঃ আহি আছিল। প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ দেখিলা নহয়। শাস্ত্ৰৰ প্ৰমাণতকৈ সকলোতকৈ ডাঙৰ হৈছে প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ। প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণৰ আগত বাকী সকলো প্ৰমাণ সমাহিত হৈ যায়। এয়া হ'ল সেৱাৰ ফলাফল। এতিয়াও সেই স্নেহৰ সহযোগৰ বিশেষত্বৰে আৰু সমীপত আনি থাকিবা তেতিয়া আৰু অধিক সহযোগত আগবাঢ়ি যাব। তথাপিও প্ৰত্যক্ষতাৰ আৰাজ তীব্ৰ তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া সকলো সন্নাৰে সহযোগ হ'ব।

বিশেষ সকলো সন্নাহি যেতিয়া মিলি একেলগে আৰাজ তীব্ৰ কৰিব, তেতিয়াহে প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা বিশ্বৰ আগত মুকলি হ'ব। বৰ্তমান সময়ত যি সেৱাৰ পৰিকল্পনা কৰিছা সেয়া এই কাৰণেই কৰিছা। সকলো বৰ্গৰ অৰ্থাৎ সন্নাধাৰীসকল সম্পৰ্কত, সহযোগত আহক, স্নেহত আহক তেতিয়া আকৌ সম্বন্ধত আহি সহযোগী হৈ যাব। যদি কোনোবা এটিও সন্না সহযোগত নাহে তেন্তে সকলোৰে সহযোগৰ যি কাৰ্য ৰাখিছা সেয়া সফল কেনেকৈ হ'ব?

এতিয়া বিশেষ সন্নাৰ আধাৰ স্থাপন হ'ল। ধৰ্ম সন্না সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সন্না হয় নহয় জানো। সেইটো বিশেষ সন্নাৰ দ্বাৰা আধাৰ আৰম্ভ হ'ল। স্নেহৰ প্ৰভাৱ দেখিলা নহয়। এনেয়ে লোকসকলে কি কৈছিল - এওঁলোকে ইমান সকলোকে একেলগে কেনেকৈ নিমন্ত্ৰণ জনাই আছে? (ভাৰতৰ সকলো মহামণ্ডলেশ্বৰৰ প্ৰথম সন্মিলন) এই লোকসকলেও ভাবি থাকিল নহয়। কিন্তু ঈশ্বৰীয় স্নেহৰ সূত্ৰ এডাল আছিল, সেয়েহে, বিভিন্নতাৰ বিচাৰ থকা সত্ত্বেও সহযোগী হোৱাৰ বিচাৰ একেই আছিল। সেইদৰে এতিয়া সকলো সন্নাৰ সহযোগী কৰা। হৈয়ো আছে কিন্তু আৰু সমীপত, সহযোগী কৰি যোৱা কিয়নো এতিয়া সোণালী জয়ন্তী (গ'ল্ডেন জুবিলী) সমাপ্ত হ'ল, গতিকে এতিয়াৰ পৰা আৰু প্ৰত্যক্ষতাৰ সমীপত আহি গ'ল। হীৰক জয়ন্তী (ডায়মণ্ড জুবিলী) অৰ্থাৎ প্ৰত্যক্ষতাৰ আৰাজ তীব্ৰ কৰা। গতিকে এইটো বছৰৰ পৰা প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা এতিয়া মুকলি হ'বলৈ আৰম্ভ হৈছে। এফালে বিদেশৰ দ্বাৰা ভাৰতত প্ৰত্যক্ষতা হ'ল, আনফালে নিমিত্ত মহামণ্ডলেশ্বৰসকলৰ দ্বাৰা কাৰ্যৰ শ্ৰেষ্ঠতাৰ সফলতা। বিদেশত ইউ. এন. (আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ)ৰ সকল নিমিত্ত হ'ল, তেওঁলোকো বিশেষ প্ৰসিদ্ধ আৰু ভাৰততো প্ৰসিদ্ধ হৈছে ধৰ্ম সন্না। তেন্তে ধৰ্ম সন্নাধাৰীসকলৰ দ্বাৰা ধৰ্ম-আত্মাসকলৰ প্ৰত্যক্ষতা হওঁক - এয়া হৈছে প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা মুকলি হ'বলৈ আৰম্ভ কৰা। এতিয়া মুকলি হোৱা আৰম্ভ হৈছে। এতিয়া মুকলি হ'ব। পূৰ্বা মুকলি হোৱা নাই, আৰম্ভ হৈছে। বিদেশৰ সন্তানসকল যি কাৰ্যৰ নিমিত্ত হ'ল, এয়াও বিশেষ কাৰ্য আছিল। প্ৰত্যক্ষতাৰ বিশেষ কাৰ্যত এইটো কাৰ্যৰ বাবে নিমিত্ত হৈ গ'ল। বাপদাদাই বিদেশৰ সন্তানসকলক এই অন্তিম প্ৰত্যক্ষতাৰ মুখ্য ভাৱৰীয়াৰ ভূমিকাত নিমিত্ত হোৱাৰ সেৱাৰ বাবেও বিশেষ অভিনন্দন জনাই আছে। ভাৰতততো উত্থল-পাথল লগাই দিলা নহয়। সকলোৰে কাণলৈকে আৰাজ গ'ল। এই বিদেশৰ তীব্ৰ আৰাজ ভাৰতৰ কুস্কৰ্ণসকলক জগোৱাৰ নিমিত্ত হৈ গ'ল। কিন্তু এতিয়া কেৱল আৰাজ গ'ল, এতিয়া আৰু জগাব লাগিব, উঠাব লাগিব। এতিয়া কেৱল কাণলৈকে আৰাজ গৈছে। শুই থকাজনৰ কাণত আৰাজ গ'লে তেতিয়া অলপ লৰচৰ কৰে নহয় জানো, আলোড়নতো হয় নহয়। তেন্তে আলোড়নৰ সৃষ্টি হ'ল। আলোড়নত অলপ সাৰ পাইছে, বুজিছে এয়াও কিবা হয়। এতিয়া জাগি উঠিব তেতিয়াহে যেতিয়া আৰু জোৰেৰে আৰাজ কৰিবা। এতিয়া প্ৰথমতকৈ অলপ জোৰেৰে হ'ল। এইদৰে চমৎকাৰ তেতিয়া হ'ব যেতিয়া সকলো সন্নাধাৰীয়ে একেলগে মঞ্চত স্নেহ মিলন কৰিব। সকলো সন্নাৰ আত্মাসকলৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰীয় কাৰ্যৰ প্ৰত্যক্ষতা আৰম্ভ হওঁক, তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা পূৰ্বা মুকলি হ'ব। সেইবাবে এতিয়া যি কাৰ্যসূচী হাতত লৈ আছে তাত এইটো লক্ষ্য ৰাখিবা যে সকলো সন্নাৰ স্নেহ

মিলন হওঁক। সকলো বৰ্গৰ স্নেহ মিলনতো হ'ব পাৰে। যিদৰে সাধাৰণ সাধুসকলক নিমন্ত্ৰণ দিয়া সেয়া একো ডাঙৰ কথা নহয়, কিন্তু এয়া মহামণ্ডলেশ্বৰসকলক নিমন্ত্ৰণ দিলা নহয় জানো। আচলতে শংকৰাচাৰ্যও এই সংগঠনত থকাহেঁতেন আৰু শোভা হ'লহেঁতেন। কিন্তু এতিয়া তেওঁৰো ভাগ্য মুকলি হৈ যাব। ভিতৰৰ পৰা তথাপিও সহযোগী হয়। সন্তানসকলে পৰিশ্ৰমো ভাল কৰিলে। কিন্তু তথাপিও লোক-লাজতো ৰক্ষা কৰিবলগীয়া হয়। সেই দিনটিও আহিব যেতিয়া সকলো সম্বাদাৰী মিলি ক'ব যে শ্ৰেষ্ঠ সম্বাদা, ঈশ্বৰীয় সম্বাদা, আধ্যাত্মিক সম্বাদা যদি আছে তেন্তে এক পৰমাত্মা-সম্বাদি হয় সেয়েহে দীঘলীয়া সময়ৰ বাবে পৰিকল্পনা কৰিছা নহয়। ইমান সময় এইবাবে প্ৰাপ্ত হৈছে যে সকলোকে স্নেহৰ এনাজৰীৰে বান্ধি সমীপত আনা। এই স্নেহ চুপ্তক হৈ যাব যে সকলো একেলগে সংগঠনৰ ৰূপত পিতাৰ মঞ্চত আহি উপস্থিত হৈ যাব। এনেকুৱা পৰিকল্পনা কৰিছা নহয়? ভাল বাৰু!

সেৱাদাৰীসকলৰ সেৱাৰ প্ৰত্যক্ষ ফলো প্ৰাপ্ত হ'ল। নহ'লেতো, এতিয়া নতুন সন্তানসকলৰ পাল নহয় জানো। তোমালোকেতো মিলন উদযাপন কৰি কৰি এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত আহি উপস্থিত হৈছা। এতিয়া নিজৰ সৰু ভাতৃ-ভগ্নীসকলক পাল দি আছা। স্বয়ং বানপ্ৰস্থী হ'লা সেইবাবেতো আনকো সুযোগ দিলা। ইচ্ছাতো সকলোৰে বাঢ়িয়ে যাব। সকলোৱে ক'ব - এতিয়াও মিলনৰ সুযোগ পাব লাগে। যিমানে মিলন মনাব সিমানে ইচ্ছা বাঢ়ি যাব। তেতিয়া কি কৰিবা? আনক সুযোগ দিয়াটোও নিজে তৃপ্তিৰ অনুভৱ কৰা কিয়নো পুৰণিসকলতো অনুভৱী হয়, প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হয়। গতিকে প্ৰাপ্তি স্বৰূপ আত্মাসকল সকলোৰে প্ৰতি শুভ ভাৱনা ৰাখোঁতা, আনক আগত ৰাখোঁতা হয়। নে এনেকৈ ভাবা যে আমিও মিলন কৰি নওঁ? ইয়াতো স্বার্থ ৰহিত হ'ব লাগে। বুদ্ধিমান হোৱা। আদি, মধ্য, অন্তক বুজোঁতা হোৱা। সময়কো বুজি পোৱা। প্ৰকৃতিৰ প্ৰভাৱকো বুজি পোৱা। ভূমিকাকো বুজি পোৱা। বাপদাদাৰো সদায় সন্তানসকলৰ সৈতে মিলন উদযাপন কৰিব বিচাৰে। যদি সন্তানসকলে মিলন উদযাপন কৰিব বিচাৰে তেন্তে সেয়াও প্ৰথমে পিতাই বিচাৰে, সেয়েহে সন্তানসকলেও বিচাৰে। কিন্তু পিতাৰো সময় আৰু প্ৰকৃতিক চাবলগীয়া হয়। যেতিয়া এইখন জগতলৈ আহে তেতিয়া জগতৰ সকলো কথা চাবলগীয়া হয়। যেতিয়া ইয়াৰ পৰা দূৰৈত অব্যক্ত বতনত থাকে তেতিয়া তাততো পানী, সময়ৰ, থকা-মেলা আদিৰ কোনো সমস্যাই নাই। গুজৰাট নিবাসীসকল সমীপত থাকে। গতিকে তাৰো ফল পাইছা নহয়। এয়াও গুজৰাট নিবাসীসকলৰ বিশেষত্ব হয়, সদায় সদা-প্ৰস্তুত হৈ থাকে। “হয় মহাশয়”ৰ পাঠ দূত হয় আৰু য'তে থাকিবলৈ স্থান পায় তাতে থাকিও যায়। সকলো পৰিস্থিতিতে আনন্দিত হৈ থকাৰ বিশেষত্ব আছে। গুজৰাটত বুদ্ধিও ভাল হৈ আছে। সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাই নিজকো নিৰ্বিল্ল কৰি তোলে লগতে আনৰো কল্যাণ কৰে। সেৱা ভাৱৰো সফলতা আছে। সেৱা-ভাৱত যদি অহংকাৰ-ভাৱ আহি যায় তেন্তে তাক সেৱা-ভাৱ বুলি কোৱা নহ'ব। সেৱা- ভাৱে সফলতা প্ৰাপ্ত কৰায়। অহংকাৰ-ভাৱ যদি মিহলি হয় তেন্তে পৰিশ্ৰমো বেছি, সময়ো বেছি, তথাপিও নিজৰ সন্তুষ্টি নাথাকে। সেৱা-ভাৱ থকা সন্তানসকলে সদায় নিজেও আগবাঢ়ে আৰু আনকো আগবঢ়াই নিয়ে। সদায় উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰে। ভাল সাহসী হয়। য'ত সাহস থাকে ত'ত বাপদাদাও সকলো সময়ত কাৰ্যত সহায়কাৰী হয়।

মহাৰথীসকলতো হয়ই মহাদানী। যিসকল মহাৰথী সেৱাৰ প্ৰতি আহিছে, মহাদানী বৰদানী হোৱা নহয়? আনক সুযোগ দিয়া - এইটোও মহাদান, বৰদান হয়। যেনেকুৱা সময়, তেনেকুৱা ভূমিকা পালন কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো সকলো অতি মৰমৰ সন্তানসকল সদায় সহযোগী হৈ থাকিল আৰু হৈ থাকিব। ইচ্ছাতো থাকিব কিয়নো এইটো শুভ ইচ্ছা হয়। কিন্তু ইয়াক সমাহিত কৰিবও জানে সেয়েহে সকলো সদায় সন্তুষ্ট হয়।

বাপদাদাৰো বিচাৰে যে প্ৰত্যেক সন্তানৰ সৈতে মিলন উদযাপন কৰোঁ আৰু সময়ৰ সীমাও থাকিব নালাগে। কিন্তু তোমালোকৰ জগতত এই সকলো সীমা চাবলগীয়া হয়। নহ'লেতো এটি এটি বিশেষ ৰত্নৰ মহিমা যদি গায়ন কৰোঁ তেন্তে কিমান দীঘলীয়া হ'ব। অতি কমেও এটি এটি সন্তানৰ বিশেষত্বৰ এটি এটি গীততো ৰচনা কৰিব পাৰি। কিন্তু... সেইকাৰণে কয় বতনলৈ আহা য'ত কোনো সীমা নাই। ভাল বাৰু!

সদায় ঈশ্বৰীয় স্নেহত সমাহীত হৈ থাকোঁতা, সদায় প্ৰতিটো চেকেওত সকলোৰে সহযোগী হওঁতা, সদায় প্ৰত্যক্ষতাৰ পৰ্দা আঁতৰাই পিতাক বিশ্বৰ আগত প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতা, সদায় সকলো আত্মাক প্ৰত্যক্ষ-প্ৰমাণ-স্বৰূপ হৈ আকৰ্ষিত কৰোঁতা, সদায় পিতা আৰু সকলোৰে প্ৰতিটো কাৰ্যত সহযোগী হৈ এজনৰ নাম প্ৰসিদ্ধ কৰোঁতা- এনেকুৱা বিশ্বৰ ইষ্ট সন্তানসকলক, বিশ্বৰ বিশেষ সন্তানসকলক বাপদাদাৰ অতি স্নেহ সম্পন্ন স্মৰণ। লগতে সকলো দেশ-বিদেশৰ স্নেহৰে পিতাৰ সন্মুখত আহি উপস্থিত হোৱা সকলো সমীপৰ সন্তানসকলক সেৱাৰ শুভেচ্ছাৰ লগতে বাপদাদাৰ বিশেষ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ স্বীকাৰ হওঁক।

বৰদান: জ্ঞান পূৰ্ণতাৰ বিশেষত্বৰ দ্বাৰা সংস্কাৰৰ সংঘাতৰ পৰা বাচি থাকোঁতা কমল ফুলৰ সমান উপৰাম আৰু

সাক্ষী হোৱা

সংস্কাৰতো অন্তিমলৈকে কাৰোবাৰ দাসীৰ থাকিব কাৰোবাৰ ৰজাৰ। সংস্কাৰ সলনি হৈ যাওঁক তাৰ বাবে প্ৰতীক্ষা নকৰিবা। কিন্তু মোৰ ওপৰত কাৰো প্ৰভাৱ যাতে নপৰে কিয়নো এটাতো হৈছে প্ৰত্যেকৰে সংস্কাৰ ভিন্ন হয়, দ্বিতীয়তে মায়াৰো ৰূপ হৈ আহে সেইকাৰণে কোনো কথাৰ মীমাংসা মৰ্যাদাৰ ৰেখাৰ ভিতৰত থাকি কৰা, ভিন্ন ভিন্ন সংস্কাৰ হোৱা সত্ত্বেও সংঘাত যাতে নহয় তাৰ কাৰণে জ্ঞানৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ কমল ফুলৰ সমান উপৰাম আৰু সাক্ষী হৈ থাকা।

স্লোগান:

হঠ বা পৰিশ্ৰমৰ কৰাৰ সলনি ৰমণীয়তাৰে পুৰুষাৰ্থ কৰা।

!! ওঁ শান্তি !!